

ANTANAS SLUČKA-Šarūnas, *Atlantas*

Gimė 1917 m. balandžio 19 d. Troškūnuose, Viktorijos ir Pranciškaus Slučkų šeimoje. Mokydamasis to paties miestelio progimnazijoje, artimai bendravo su vienuoliais pranciškonais. Anksti jaunystėje jis mėgino pasirinkti vienuolio kelią, bet vėliau pasuko į pasauliečio gyvenimą ir išėjo savanoriu į Lietuvos kariuomenę.

Tarnavo Didžiojo Lietuvos Kunigaikščio Algirdo 2-ajame pėstininkų pulke. Vokiečių okupacijos metais studijavo mediciną, 1944 m. išėjo savanoriu į Vietinę rinktinę. Čia jam suteiktas leitenanto laipsnis.

Grįžęs į gimtinę, Troškūnų apylinkėse suformavo pirmąjį partizanų būrį. 1945 m. įkūrė Šarūno rinktinę ir jai vadovavo. 1947 m. balandžio 19 d. Šiaurės rytų Lietuvos srities vado įsakymu jis paskirtas naujai kuriamos Algimanto apygardos vadu. Nuo 1949 m. gegužės buvo Rytų Lietuvos (Karaliaus Mindaugo) srities vadas.

Iš slaptuose saugumo dokumentuose esančių aprašymų matyti, kad Antanas Slučka buvo vidutinio ūgio, rudais plaukais, vilkėjo Lietuvos kariuomenės uniformą su šaulių herbu ant rankovės ir užrašu „Gyvenimas Tėvynei, siela Dievui“.

1947 m. rugpjūtį drauge su Vytauto apygardos vadu Vincu Kauliniu-*Miškiniu* jis sėkmingai išvengė MGB pinklių ir sužeistas (stiklo šukė supjaustė veidą) grįžo iš Vilniaus į savo apygardą. Po šio įvykio paaiškėjo, kad BDPS vadovas Juozas Markulis-Erelis yra MGB bendradarbis.

Antanas Slučka-Šarūnas,
Atlantas.

Genocido aukų muziejus

Kadangi buvo mokėsis medicinos, *Šarūnas* operuodavo sužeistus kovos draugus. Dėl drąsos susiremiant su priešu ne kartą buvo sužeistas ir pats. Ypač sunkiai – 1947 m. lapkritį per susidūrimą su MGB kareiviais prie Troškūnų–Viešintų valsčių ribos.

Antanas Slučka daug rašė į pagrindinę spaudą, aktyviai palaikė ginkluoto pagrindžio centralizacijos idėją, prisidėjo kuriant vyriausiąją partizanų vadovybę.

1949 m. kovo mėn. Andrioniškio valsčiaus Butkiškio vienkiemyje įrengtame srities štabo bunkeryje jis susituokė su partizane, našle Joana Railaite-Varčiuviene (g. 1923 m.), spausdinusia apygardos dokumentus (pagal profesiją ji – buhalterė). Ten pat jie abu 1949 m. spalio 28 d. kartu su sodybos šeimininko sūnumi Juozu Jovaiša-*Lokiu* žuvo: pamatę, kad yra apsupti, partizanai sunaikino dokumentus ir susisprogdino. Jų palaikai buvo išgabenti į Kauną, palaidojimo vieta iki šiol nežinoma.

1989 m. rugpjūtį žūties vietoje artimųjų rūpesčiu pastatytas medinis kryžius ir paminklinis akmuo. 1998 m. gegužės 19 d. Antanui Slučkai-*Šarūnui* buvo suteiktas partizanų pulkininko laipsnis ir tos dienos Lietuvos Respublikos Prezidento dekretu jis (po mirties) apdovanotas Vyčio kryžiaus I-ojo laipsnio ordinu.